

Marat

NATAȘA ALINA
CULEA

Natașa Alina Culea

Marat

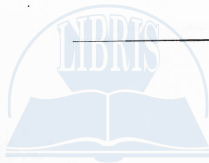
LIBREX PUBLISHING

București, 2016

Închideți ochii și imaginați-vă pentru o clipă un univers copleșitor pentru el însuși, care a zămislit o intenție numită iubire; intenția a devenit potențial și a luat forma unei sfere plutind lin în spațiu, înaintea timpului. Iubirea nu avea nevoie de nimic, nici de confirmare, nici de recunoaștere, existența ei desăvârșită îi era de ajuns. Și apoi a fost timpul, și a existat clipa, iar iubirea a zărit cu ochii inimii o planetă, în care intențiile se materializau, trăind experiența a ceea ce sunt. Și pentru că exista timpul, iubirea a pândit clipa în care ar putea pătrunde în planeta albastră pentru a trăi experiența a ceea ce este. Bulbul de iubire, într-o mișcare de zvârcolire, s-a născut pe Pământ în picioarele goale, trăind incomplet, divizat, povestea iubirii în lipsa acesteia, așteptând o altă clipă divină în care se va reuni în desăvârșirea ei. Ființele care populau Pământul aveau suflete neliniștite, iar viețile lor erau precum viețile licuricilor ce credeau că dacă ei luminează, sunt lumină, de aceea aveau vieți scurte.

Toate poveștile încep cu un cuvânt, dar ce cuvânt poate reda înfiriparea unei povești de dragoste imposibil de uitat în această lume? Uneori cuvintele pălesc de rușine, căci doar tăcerea încununează limitarea lor; în tăcere deplină se rostesc necuvinte printre rânduri, ce duc în spate povara dulce a iubirii. Abandonați-vă acestei povești asemeni protagoniștilor ei, pentru a-i gusta nectarul până la ultima picătură, lăsați-vă călăuziți de iubire precum magii sub vraja divină. Povestea începe...

*

— Nu este incredibil ca prima călătorie în afara țării să fie în China? Acel ținut îndepărtat cu dragoni înaripați, orezării întinse și clopoței de vânt, acel ținut la care am visat adesea, copilă fiind, cu imaginație născând dorințe nomade. În mintea mea, China miroase a ceai de iasomie servit în cești de porțelan delicat, are culoarea drumului roșu al mătăsii; o țară a contrastelor, unde civilizația se împletește cu tradiția într-o melodie prea subtilă pentru a fi auzită de urechile europenilor, progresul ei incredibil pare alchimie pură, repeziciunea cu care China se adaptează timpurilor te buimăcește, și, cu toate acestea, este aceeași țară în care ricșa este trasă de un om care îl cară pe altul, aceeași țară în care familia e sub numărul lui trei, unicul copil, așa cum spune legea, nu cunoaște noțiunea de frate și soră, este ori un copil solitar, ori are drept familie lumea toată, nu mă puteam decide... Vedeam China îmbătată de prezent, dar hrănindu-se dintr-un trecut ce nu trecea.

Acestea erau gândurile mele, în acea seară a zilei de cinci decembrie a anului 2000, având biletul certitudinii în mână, un bilet albastru înaripat, cu sigla Tarom. Sunt exaltată gândindu-mă că mâine îmi voi sorbi cafeaua în China; animată de entuziasmul firesc al celor douăzeci și doi de ani abia împliniți, reflectam lângă bagajele închise. Cred că am tot ceea ce mi-aș putea dori, îmi spun... și recapitulez: o relație de aproximativ doi ani cu un tânăr chipeș care mă iubește – Denis Dumitru pe numele lui complet,

o viață confortabilă și relaxantă, sunt tânără și plec în China! Mai am o colecție cu CD-uri din anii '60-'70, un dressing care geme de haine și pantofi, un cățel (care, teoretic, era mai mult al lui Denis), un glob de cristal în care ninge dacă îl scuturi puțin, o bibliotecă cu cărți vechi, achiziționate din târguri, la care țineam ca la ochii din cap, o lingură de lemn pictată cu căpșuni, pe care mi-a dăruit-o bunica mea înainte să plece fără să se mai întoarcă... Dar eram eu ceea ce aveam? Eram fericită, sau credeam că sunt, nicio umbră nu-și făcuse loc pe cerul meu netulburat de frământările lumii; nu lipsea nimic din peisajul fericirii tihnite în care credeam că trăiesc. Ce altceva mai era de aflat în lumea asta pe care credeam că o țin în palme?

Destul despre mine, să vorbim acum despre Denis, iubitul meu, un tânăr practic și organizat, dedicat lucrurilor concrete, un tip care nu se lasă târât în efuziuni sentimentale, acestea fiind apanajul meu exclusiv. Denis are un înnăscut simț al măsurii, dublat de bun-simț, dobândite odată cu educația severă dată de părinții lui. Denis știe mereu ce vrea, acum doi ani mi-a spus că mă vrea pe mine, iar eu am fost fericită pentru că nu mi-aș fi imaginat vreodată un partener mai potrivit. Acum Denis are douăzeci și șase de ani, cu patru ani mai mult decât mine, deși seriozitatea lui îl face să pară mai în vârstă. Denis poate părea uneori cam exigent în așteptările sale, față de mine însă, manifestă o largă îngăduință. De-a lungul timpului, îi încercasem răbdarea uneori, ca atunci când luam bani de acasă și plecam să cumpăr câte ceva pentru cină, întorcându-mă cu o carte cu poezii sau cu un tablou

ce mă inspirase pe moment.

— Hrană pentru suflet, Denis!... îi strigam și îi săream în brațe, evitând astfel să fiu certată pentru nesăbuintă. Denis se ocupă de diverse afaceri moștenite de la părinți, printre care și un lanț de magazine de confecții, iar el, pentru prima dată, mă trimite în China în locul lui, să aprovizionez magazinele cu marfă nouă, cu atât mai mult cu cât luna decembrie este foarte productivă, iar ceea ce cumpărase el era pe sfârșite. Oricine din domeniul comerțului știe că acum este perioada cea mai prosperă din an, apropierea sărbătorilor de iarnă este cel mai sigur prilej pentru cumpărături. Sigur, nu este ceva foarte creativ, deoarece am traseul gata făcut de către Denis, am notat după dictare locurile în care trebuie să ajung, oamenii pe care trebuie să îi contactez, numerele de telefon de care voi avea nevoie, în concluzie, am totul programat serios de dinainte; drumul cu avionul va fi fără escală până în Beijing, o cursă directă ce va dura în jur de nouă ore și jumătate. Ajunsă acolo, mă voi caza la hotelul Jing Lun, unde am rezervare și voi lua legătura cu domnul Li Hua Chen, spus Max de către români, pentru a fi mai pe înțelesul tuturor. Ca atunci când ești artist și îți iei un nume de scenă, deși domnul Li nu este un artist, cel puțin asta reiese din informațiile mele despre el. Îmi verific agenda iar: adrese, magazine, telefoane de la firma de transport Cargo și multe alte detalii, căci mi-am luat foarte în serios responsabilitatea mea de emisar blond București-Beijing și înapoi.

— Ai reținut tot ce ți-am spus?... m-a întrebat Denis îngrijorat. În fine, pentru orice nelămurire sună-mă de pe telefonul Luanei, încă nu am reușit să înțeleg ce se întâmplă cu serviciul de Roaming.

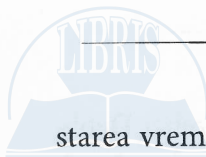
L-am îmbrățișat pe Denis, în loc de încuviințare, ținând încă agenda cu coperti de piele în mână.

— E timpul, nu? Abia aștept să mă dau cu avionul, Denis! O să-mi lipsești atât de mult!... am zis și am deschis ușa către frigul de afară ce ne-a biciuit imediat chipurile.

Am ieșit amândoi din casă, iar Rex, văzând agitația iscată, mi-a sărit cu labele mari pe haina albă de stofă.

— Rex, șezi, Rex!... am strigat la câinele care refuza să se conformeze, deși dresat, tot nu accepta indicații, altele decât ale inimii sale mari ca el, căci cântărește cam mult pentru talia lui... m-am gândit îngrijorată. Denis, cred că trebuie să alergi prin parc cu Rex, nu e cam grăsun?!... l-am întrebat retoric, fără a aștepta, oricum, răspuns.

— Alina, haide să intrăm în mașină!... a râs Denis. Vorbim când vii despre colesterolul mărit al lui Rex. Am râs amândoi, iar Denis a trecut la volan, eu așezându-mă pe scaunul din dreapta, care începea deja să se încălzească. Niciodată nu mi-au plăcut scaunele din piele, sunt polare iarna și mult prea încinse vara, prefer textilele pufoase... Da, asta făceam eu ori de câte ori aveam de îndeplinit o însărcinare, călătoria asta mă blocase, așa că mă agățam de toate detaliile inutile, de greutatea lui Rex, de nasturii de la haina mea albă pe care îi număram pentru prima dată, de textura scaunelor de la mașină, chiar și de

starea vremii din Guatemala, deși nu intenționez să ajung acolo... Unele persoane puse în fața unui fapt concret, se mobilizează rapid și sunt performanți; nu și eu, dimpotrivă, mă împrăștiș în toate direcțiile cu multă sânguință. Sunt surescitată, ca un arc căruia îi mai lipsește puțin să plesnească din locul cel mai vulnerabil. Nu mai am răbdare. Abia aștept să decolez, interiorizată fiind, nici nu conștientizez foarte bine drumul în sine, ci doar emoția unui eveniment important în viața mea, asta era ceea ce simțeam.

Denis conduce precaut până în aeroportul Otopeni, prin traficul din partea de Nord a Bucureștiului, ocolind cu grijă arterele cele mai aglomerate. Ajunși în parcare aeroportului, îmi iau bagajele din mașină și cu Denis de mână, mă îndrept către clădirea inscripționată cu litere mari, albastre „Aeroportul Internațional Henri Coandă București”.

Pentru a se asigura că am lecția învățată, Denis mă întreabă încă o dată dacă am toate actele la mine, apoi îmi spune în ce ordine mi le vor cere reprezentanții aeroportului și ce anume trebuie să am la îndemână. Desigur că era prea multă informație nouă pentru mine și nu înregistram totul, decât pe alocuri, dar mă străduiam, voiam să îi demonstrez că se poate baza pe mine ca pe un om de încredere, o mână dreaptă în plus, și nu o stângă, așa cum mi se părea de multe ori că sunt.

Din mulțimea prezentă în aeroport, se desprinde Luana care vine grăbită către noi. Ea va fi cu mine în Beijing tot timpul, aveam chiar și cazarea făcută în aceeași cameră. Sunt mai relaxată văzând-o pe Luana

atât de stăpână pe ea, căci, spre deosebire de mine, care eram la primul meu drum, Luana călătorise mult, inclusiv în China, de mai multe ori. Părinții Luanei aveau la rândul lor, magazine în București, iar ea îi ajuta călătorind în locul lor, lipsind doar când avea examene la facultate sau clase obligatorii. Aș putea spune că Luana și cu mine eram niște reprezentanți temporari trimiși în locul celor de drept. Îmi iau rămas bun de la Denis, îmbrățișându-l tare și zâmbindu-i încântată.

— Stai liniștit, Denis, voi fi mereu cu ea. Ai numărul meu de telefon, nu?!... I-a asigurat Luana pe Denis, înainte de a trece împreună cu mine de linia ce demarca pasagerii pentru zborul cu destinația Beijing, separându-i de mulțimea din aeroport. Ușile s-au închis automat în spatele nostru, fără zgomot, lăsându-l pe Denis în urmă.

Voi fi în China șapte zile, nici mai mult, nici mai puțin, având-o drept companie pe fascinanta Luana, care se mișca cu grație și siguranță prin locul acesta în care încercam și eu să mă orientez cumva fără prea mulți sorți de izbândă. Drumul prin aeroport mi s-a părut destul de alambicat, cu multe verificări. Eu repetam automat gesturile Luanei, mergând cu actele în mână după ea. Luana se mișca foarte repede, iar eu mă simțeam începătoare în ale lumii preocupări mature.

Ne oprim într-o sală cu scaune de plastic aranjate ordonat pe tije metalice, și ne așezăm cu bagajele lângă noi. În fața mea, pe rândul din față, o tânără atrăgea toate privirile; înaltă, șatenă, cu păr lung perfect îndreptat, îmbrăcată ca în revistele de modă,

având o mare lejeritate în mișcări; părea să lucreze în modeling sau, oricum, într-un domeniu apropiat acestuia, judecând după înălțimea ei, geanta și încălțăminte Chanel. Părea plictisită, uitându-se într-un punct imaginar, jucându-se mecanic cu un breloc metalic reprezentând o siluetă de balerină într-o piruetă. Tânăra e clar o apariție; eu o văd deja cu ochii minții în Beijing, defilând pe podiumuri înalte, pozând tolănită pe canapea, figura centrală a unor reclame imense așezate pe clădirile cele mai importante ale unei metropole.

După o jumătate de oră ne ridicăm iar, de această dată trecem printr-un coridor îngust și luăm loc pe scaune, mult mai confortabile decât cele de dinainte, după un scurt salut al unei tinere foarte frumoase, îmbrăcată în uniforma albastră a companiei aeriene, cu bonetă așezată cochet într-o parte a capului, prinsă în clame simple.

— Când ajungem în avion?... o întreb eu nedumerită pe Luana, uitându-mă la ceasul de la mână.

Luana râde grozav și îmi spune:

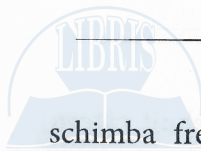
— Suntem deja în avion!... și continuă să râdă.

Ah! De aceea scaunele acestea au centură de siguranță! Sunt înciudată că sunt atât de aeriană, râsul ei m-a trezit brusc la realitate, deși nu înțelegeam de ce scenariul nu se potrivea cu ceea ce îmi aminteam eu din filmele văzute la televizor. În filmul „La dolce vita”, Sylvia coboară cochet din avion pe o scară lungă, având eșarfă în jurul gâtului și ochelari rotunzi, pozând în diva pe care o așteptau paparazzi; mi-o amintesc perfect, deoarece era secvența mea preferată

din film. Unde era scara mea? Mi-au trebuit câteva clipe să fac legătura cu coridorul strâmt prin care tocmai trecusem, ca o alternativă a acelei scări în aer liber pe care credeam eu că voi urca, la fel ca Sylvia, cu aceeași atitudine prețioasă. Era amuzant, într-adevăr, sunt prostuță, mă simt chiar mai începătoare decât în aeroport când, pășind pe urmele Luanei, nu mă gândeam că ar fi posibil să fiu mai stângace de atât, dar iată că reușeam. Mereu este loc de mai rău, așa cum este loc și de mai bine.

Am ascultat instrucțiunile de siguranță ce ni s-au făcut și m-am amuzat de gesturile plictisite și rapide ale însoțitoarei de zbor ce ne demonstra ce puteam face în caz de urgență, gesturi ce, probabil, erau atât de repetate că le putea face și dacă s-ar fi trezit brusc din somn, într-un incendiu. Am resimțit decolarea, în mod ciudat, ca o cădere de o sută de etaje cu liftul, care, în loc să te sperie, te asaltează cu adrenalină și-ți bombardează incitant simțurile. După un timp, însoțitoarea de zbor trece printre rânduri cu un căruț încărcat cu casolete de plastic, sticle cu băuturi, pahare și alte produse alimentare. Eram absolut fascinată de tot, ca atunci când am fost pentru prima dată la grădiniță și nu-mi puteam lua ochii de la scenele de basm desenate de-a lungul pereților, uitând să răspund la întrebările educatoarei.

Revenind în prezent, îmi comand o cafea, gândindu-mă că zborul avea să fie destul de lung, apoi răzgândindu-mă, cer și cina ce consta în ruladă cu sos alb, servită în farfuria de aluminiu. Am descoperit apoi căștile de radio și Luana mi-a arătat de unde puteam

schimba frecvențele, în funcție de locul deasupra căruia zburam, iar eu am butonat încântată o vreme, până când am găsit muzica ce-mi completa armonios starea sufletească de exaltare. O altă însoțitoare de zbor ne-a adus pături, ochelari de dormit și niște pernuțe gonflabile, toate venite cu explicațiile amuzate ale Luanei, ca răspuns la nedumerirea mea.

Majoritatea luminilor din avion se sting brusc, se pare că se dă stingerea, ca la un internat de fete strict. Deși este târziu, nu îmi e somn deloc, sunt mult prea încântată de toate lucrurile noi ce mă bulversau, de toate noutățile pe care încercam să le asimilez. În buzunarul scaunului descopăr un catalog cu parfumuri, printre alte broșuri cu coperti lucioase.

— Vreau și eu un parfum, Luana, vreau să-l asociez cu această călătorie, care mă emoționează atât de mult, ca și cum ceva extraordinar este pe cale să se petreacă.

— Vezi că nu au mostre... mi-a explicat Luana. Dacă vrei să știi cum miroase un parfum, nu ai cum să afli, va trebui să riști sau să cumperi un parfum pe care-l știi deja.

— Hm... atunci voi merge pe mâna destinului!

Chem un tip înalt, în uniformă, care luase locul tinerei însoțitoare de zbor de mai devreme și care împărțea acum alte cataloage.

— Mă scuzați, vreau un parfum și pentru că am înțeles că nu aveți mostre, m-am decis să vă las pe dumneavoastră să alegeți pentru mine, sigur, dacă vă face plăcere!... i-am spus, mulțumită de ideea năstrușnică de a lăsa destinul să aleagă în locul meu. Însoțitorul de zbor a părut mirat doar o secundă, după

care și-a schimbat expresia feței, destul de încântat de faptul că îi ceream părerea. Este clar unul dintre acei oameni care își exercită meseria cu pasiune și asta este evident, pentru că nu părea deloc deranjat de cererea mea venită din senin.

— Am văzut că ați deschis pagina la Organza, dar, sincer, eu nu vi l-aș recomanda, mi se pare potrivit unei doamne și nu unei tinere fete. Vă recomand să cumpărați Romance, nu cred că veți regreta o secundă, sunt sigur că o să vă încânte... mi-a spus el cu entuziasm.

Sunt mulțumită deja de alegerea lui, deși încă nu încercasem parfumul pe care îl plătesc satisfăcută; de multe ori preferam intuiția cunoașterii bătătorite și analitice care-mi amintea mai degrabă de Denis. Deschid celofanul ce învelea cutia lucioasă a parfumului și rămân absolut uluită după ce îl miros; este chiar parfumul pe care l-aș fi asociat cu emoțiile mele din acea zi, este surprinzător cum se leagă lucrurile dacă le lași în voia lor. Îi mulțumesc cu un zâmbet radios însoțitorului de zbor care aștepta reacția mea.

— Este divin! Mulțumesc, mulțumesc!

Ne zâmbim amândoi cu o mină complice, iar el se îndreaptă prompt către ceilalți pasageri ce așteptau cuminți pe scaune.

— Toate sunt perfecte astăzi, îmi spun eu, am început o călătorie minunată, am un parfum de care nu mă voi mai dezlipi vreodată, numit Romance și viața mea arată ca o prăjitură delicioasă de ciocolată cu o cireașă pe mijloc. Poate fi mai bine de atât?!